

למחרת ידעו כולם שבביתו של פלאיו שבוי מלאך של בשר ודם. ולמרות דעתה של הזקנה הידענית, אשר בעיניה המלאכים של ימינו אינם אלא פליטים מאיזו קנוניה שמימית, לבם לא נתן להם להמיתו במקלות. פלאיו שמר עליו כל אחר הצהריים מן המטבח, חמוש באלת השוטרים שלו, ולפני שפרש לישון, הוציא אותו בגרירה מתוך הבוץ ונעל אותו עם העופות בלול המגודר בתיל. בחצות הלילה, כשהגשם פסק, פלאיו ואליסנדה עדיין עסקו בהרג סרטנים. זמן מה לאחר מכן התעורר הילד ללא חום והראה סימני תיאבון. אז נתמלאו גודל רוח והחליטו להניח את המלאך על רפסודה מצוידת במי שתייה ובמצרכים לשלושה ימים, ולנטשו לגורלו בלב ים. אולם כשיצאו לחצר עם קרני השמש הראשונות, מצאו את כל בני הסביבה לפני הלול, משתובבים עם המלאך בלא שמץ של יראה ומשליכים אליו דברי מאכל מבעד לפתחי התיל, כמו לא היה יצור על-טבעי כי אם חיות קרקס.

האב גונסאגה הגיע לפני שבע, מבוהל מן הידיעה יוצאת הדופן. אותה שעה כבר נקהלו סקרנים שקולים יותר מאלה שהיו עם שחר, והיו מעלים סברות מכל הסוגים בדבר עתידו של השבוי. הפשוטים שבהם סברו שימונה לראש העולם. אחרים, שנונים יותר, הניחו שיתמנה לגנרל בדרגת חמישה כוכבים, שינצח בכל המלחמות. כמה בעלי חזון קיוו שניתן יהיה לשמרו בתור מרביע, להפיץ על פני האדמה זן של אנשים מכונפים וחכמים, שייטלו על עצמם את הנהגת היקום. ואולם האב גונסאגה, לפני שנעשה כומר, היה חוטב עצים חסון. כשהתקרב לגדר העביר במוחו כהרף-עין את כל משנתו, ולמרות זאת ביקש שיפתחו לו את השער, על מנת לבחון מקרוב את הזכר העלוב ההוא, אשר דמה יותר לתרנגולת ענקית בלה בין התרנגולות הנדהמות. הוא היה מוטל בפינה, מייבש את כנפיו הפרושות בשמש, בין הקליפות ושיירי ארוחות הבוקר אשר השליכו אליו המשכימים לקום. מנוכר לעזות פניו של העולם, נשא אך בקושי את עינו העתיקות ומלמל דבר-מה בניב שלו, כשהאב גונסאגה נכנס לתוך הלול ובירכו בבוקר טוב בלטינית. חשד ראשון התעורר בלבו של הכומר משנוכח שאינו מבין את שפת האלוהים וגם אינו יודע לומר ברכת שלום לנציגיו. אחר-כך הבחין שבמבט מקרוב הוא נראה אנושי מדי: נדף ממנו ריח חוצות, בלתי-נסבל, אחורי כנפיו היו זרויים אצות טפיליות, הנוצות הגדולות יותר נפגעו מרוחות ארציות, ודבר בישותו העלובה לא תאם את היפעה המזהירה של המלאכים. לפיכך נטש את הלול, ובדרשה קצרה הזהיר את הסקרנים מפני סיכוני התמימות. הוא הזכירם, כי לשטן מנהג רע להשתמש בלהטוטים של קרנבל כדי לכלבל את קלי הדעת. הוא טען שאם הכנפיים אינן מרכיב חיוני להבחנה בין נץ לבין מטוס, ודאי שאין בהן כדי לשמש סימן היכר למלאכים. אף על פי כן הבטיח לכתוב מכתב להגמון שלו, על

מנת שזה יכתוב אל הארכיגמון שלו, ועל מנת שזה יכתוב אל הוד קרושתו האפיפיור, כדי שהמשפט הסופי יחרץ על ידי הערכאות הגבוהות ביותר.

אזהרותיו נפלו על לבבות אטומים. הידיעה על המלאך השבוי נפוצה במהירות כזו, שמקץ שעות אחדות המתה החצר ככיכר השוק, והיה צורך להביא גדוד חמוש בכידונים, כדי לפזר את ההמון אשר איים למוטט את הבית. אליסנדה, שגבה התעקם מרוב טאטוא אשפה של ירידים, הגתה אפוא את הרעיון המוצלח לגדור את החצר ולגבות חמש פרוטות דמי כניסה עבור הצפייה במלאך.

הגיעו סקרנים אפילו ממרטיניקה. הגיע קרקס נודד עם לוליין מעופף, אשר חלף בזמזום פעמים מספר מעל ההמון, אך איש לא שם לב אליו, מפני שכנפיו לא היו של מלאך, כי אם של עטלף בין-כוכבי. הגיעו נפגעי הגורל האנושים ביותר שבאזור הקריבי בבקשה אחר מרפא: אישה מסכנה אחת שהייתה סופרת מילדות את פעימות לבה, וכבר לא הספיקו לה המספרים, ג'מאיקאני אחד שלא יכול לישון מפני שהפריע לו שאון הכוכבים, סהרורי אחד שהיה קם בלילה על מנת להפר בשנתו את המעשים שעשה בערותו, ומקרים רבים אחרים שחומרתם קטנה יותר. בלב המהומה שסביב תאונת הנוסעים הזו אשר הרעישו את הארץ, היו פלאיו ואליסנדה מותשי אושר, מפני שבפחות משבוע מלאו חדריהם כסף, ועדיין שורת הצליינים, אשר המתניו לתורם להיכנס, הגיעה עד קצה האופק.

המלאך היה היחיד אשר לא נטל חלק באירוע החוגג סביבו. הוא בילה את זמנו בניסיונות של הסתגלות אל קינו השאול, המום מחום התופת של מגורות השמן וגורות הקודש שהונחו ליד התיל. בתחילה ניסו להאכילו כדורי נפתלין, אשר למיטב ידיעתה של הזקנה הידענית, הוא מזונם המיוחד של המלאכים. אולם הוא דחה אותם, כדרך שדחה מבלי לטעום, אפילו, את מעדני האפיפיורים אשר הביאו לו בעלי התשובה, ולא נודע לעולם, אם משום מלאכות או בשל זקנה, סופו שלא אכל דבר מלבד דייסות חציל. המעלה העל-טבעית היחידה שלו הייתה הסבלנות. בייחוד בימים הראשונים, כאשר התרנגולות ניקרוהו בחיפוש אחר טפילים-שמימיים אשר שרצו בכנפיו בשפע, ובעלי המומים מרטו את נוצותיו כדי לגעת בהן במומיהם, ואפילו הרחמנים שביניהם השליכו לעברו אבנים בניסיון להקימו על רגליו, כדי לראות את מלוא קומתו. הפעם היחידה שהצליחו לעזערו הייתה, כאשר צרכו את צדו בברזל לסימון בקר, שכן בילה שעות כה רבות ללא נייע, עד שחשבוהו למת. הוא נייעור בקפיצה, משתולל בשפה לא-מובנת